

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR.182
din 19.07.2010**

Dosar nr.: 66/2010

Petiția nr.: 1493 din data 24.02.2010

Petenti: Biserica Creștină după Evanghelie

Reclamat:

Obiect: procedură administrativă privind reconstituirea dreptului de proprietate

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. Biserica Creștină după Evanghelie, cu sediul în Șos. Andronache, nr.60A, sector 2, București

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. -

II. Obiectul sesizării

2.1. Plângerea vizează procedura administrativă privind reconstituirea dreptului de proprietate.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 1493 din 24.02.2010, petenta se plânde în legătură cu o notificare în baza legii nr. 10/2001 a unei persoane fizice căreia i s-a aprobat restituirea în natura a unui imobil (teren) asupra căruia petenta avea drept de folosință.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției, astfel cum a fost formulată, în temeiul art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008, Colegiul a invocat din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 2184 din 18.03.2010 excepția de necompetență materială, motivată, a fost comunicată petentei. Colegiul a pus în vedere petentei că CNCD nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, Colegiul CNCD nu se poate pronunța asupra aspectelor corelative actului de justiție, nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

4.3. Colegiul Director a solicitat petentei să își prezinte propriile apărări față de excepția ridicată, acordând termen la data de 19.04.2010. Până la data soluționării dosarului, petenta nu a formulat apărări.

4.4. În perioada 28 noiembrie 2009 – 22 aprilie 2010, Colegiul CNCD s-a aflat în imposibilitate de a organiza deliberări. Urmare încetării succesive a mandatelor a 6 membri în Colegiul CNCD, s-a declanșat procedura de numire de către Parlamentul României, potrivit art. 22 alin. 2 și art. 24 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Prin Hotărârea Parlamentului nr. 27/20.04.2010 publicată în Monitorul Oficial nr. 265 din 22.04.2010 au fost numiți noii membri ai Colegiului CNCD. Dosarul nr. 422/2009 soluționat în data de 19.07.2010.

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1. Prin plângerea adresată CNCD, petenta arată fraudă la lege intervenită în procedura administrativă privind soluționarea notificării nr. 462/2001 în baza legii nr. 10/2001, în dosarul nr. 2535/2001 privind imobilul din București, str. Episcopul Radu nr. 5355, persoană îndreptățită fiind R P Petenta arată că în imobilul situat la adresa în speță funcționează una din cele nouă Biserici Creștine după Evanghelie din București. Dreptul de proprietate asupra terenului este înscris în favoarea statului iar Biserica Creștină după Evanghelie are un drept de folosință asupra terenului pe toată durata construcției edificate pe acest teren. Primăria Sector 2 a emis Decizia nr. 461/1990 privind atribuirea în folosință Comunității Cultului Creștin după Evanghelie a unei suprafețe de teren de la adresa în speță, Primăria Municipiului București a emis autorizația nr. 3 din 17.07.1991, pentru

efectuare de lucrări, ulterior autorizația nr. 5\$ din 29.04.1998 pentru lucrări la nivelul acoperișului. R P a formulat cerere de anulare a acestei autorizații în justiție iar Curtea de Apel București a respins acțiunea prin sentința nr. 54/25.01.2000 rămasă definitivă. În 1999 s-a inaugurat clădirea iar dreptul de proprietate a fost înscris în Cartea funciară a Municipiului București sector 2.

5.1.2. Petenta arată că, prin dispoziția nr. 3108/21.06.2004 a Primarului General București, a fost restituit terenul în natură, parțial, iar prin dispoziția nr. 7511/15.02.2007 s-a dispus restituirea în natură a terenului situat în str. Episcop Radu, nr. 53-55. Din acesta dispoziție rezultă că este dată sub imperiul Sentinței civile nr. 1387/25.11.2005 a Tribunalului București. Pe de altă parte, prin dispoziția nr. 8804/2007 s-a revizuit dispoziția nr. 7511/15.02.2007 în sensul în care se restituie terenul în suprafață de 3444,00 m.p. însă, în realitate, la numărul 53 nu a figurat niciun proprietar care să dețină în proprietate, în baza unui act autentic întreaga suprafață ce aparține indicativului str. Episcop Radu nr. 53-55. Astfel, petenta arată că fraudă la lege izvorăște și din nerespectarea dispozițiilor art. 10 din legea nr. 10/2001 în sensul în care care, persoana îndreptățită (R P) va obține restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă iar pentru suprafața ocupată de construcții măsurile vor fi stabilite prin echivalent.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, precum și de susținerile petentei, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată din oficiu în cauză.

6.2. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.3. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art.

1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus menționate.

6.4. Din acest punct de vedere, Colegiul constată că petenta invoca "frauda la lege intervenită în procedura administrativă privind soluționarea notificării nr. 462/2001 în baza legii nr. 10/2001, în dosarul nr. 2535/2001 privind imobilul din București, str. Episcopul Radu nr. 5355, persoană îndreptățită fiind R P". Petenta arată că în imobilul situat la adresa în speță funcționează una din cele nouă Biserici Creștine după Evanghelie din București. Dreptul de proprietate asupra terenului este înscris în favoarea statului iar Biserica Creștină după Evanghelie are un drept de folosință asupra terenului pe toată durata construcției edificate pe acest teren. Primăria Sector 2 a emis Decizia nr. 461/1990 privind atribuirea în folosință Comunității Cultului Creștin după Evanghelie a unei suprafețe de teren de la adresa în speță, Primăria Municipiului București a emis autorizația nr. 3 din 17.07.1991 pentru efectuare de lucrări, ulterior autorizația nr. 5\$ din 29.04.1998 pentru lucrări la nivelul acoperișului. R P a formulat cerere de anulare a acestei autorizații în justiție iar Curtea de Apel București a respins acțiunea prin sentința nr. 54/25.01.2000 rămasă definitivă. În 1999 s-a inaugurat clădirea iar dreptul de proprietate a fost înscris în Cartea funciară a Municipiului București sector 2.

6.5. Petenta arată că, prin dispoziția nr. 3108/21.06.2004 a Primarului General București, a fost restituit terenul în natură, parțial, iar prin dispoziția nr. 7511/15.02.2007 s-a dispus restituirea în natură a terenului situat în str. Episcop Radu, nr. 53-55. Din acesta dispoziție rezultă că este dată sub imperiul Sentinței civile nr. 1387/25.11.2005 a Tribunalului București. Pe de altă parte, prin dispoziția nr. 8804/2007 s-a revizuit dispoziția nr. 7511/15.02.2007 în sensul în care se restituie terenul în suprafață de 3444,00 m.p. însă, în realitate, la numărul 53 nu a figurat niciun proprietar care să dețină în proprietate, în baza unui act autentic întreaga suprafață ce aparține indicativului str. Episcop Radu nr. 53-55. Astfel, petenta arată că frauda la lege izvorăște și din nerespectarea dispozițiilor art. 10 din legea nr. 10/2001 în sensul în care, persoana îndreptățită (R P) va obține restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă iar pentru suprafața ocupată de construcții măsurile vor fi stabilite prin echivalent.

6.6. În raport de acest ansamblu de împrejurări invocate în sensul reținerii unui tratament diferențiat ce ar intra sub incidența art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul este practic chemat să se pronunțe asupra unei situații de fapt sub aspectul justificării drepturilor subiective ale petentei corelativ adoptării unor acte administrative și a punerii în aplicare a unor prevederi legislative în legătură cu procesul de restituire al unor imobile preluate abuziv într-o anumită perioadă de timp prevăzută de legiuitor. În ultimă instanță, nerespectarea legii nr. 10/2001 conduce la măsuri ce vizează restituirea în natură respectiv măsuri compensatorii prin echivalent. Însă această situație decurge ab initio din modalitatea de aplicare a legii în raport cu dreptul de restituire în natură a unor imobile potrivit legislației în materie. În opinia Colegiului, împrejurările invocate de petentă, ce ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul art. 2

din O.G. nr. 137/2000, republicată, exced atribuțiilor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, deoarece acestea vizează în mod indisolubil aplicarea legii privind restituirea unor imobile (legea nr.10/2001), stabilirea modalității concrete de restituire a imobilului menționat în plângere în funcție de situația de fapt concretă, și subsecvent statuarea justificării drepturilor subiective ale petentei în legătură cu stabilirea unor măsuri prin echivalent.

6.7. Colegiul reține că petentei i s-a pus în vedere să formuleze apărări în raport de excepția de necompetență materială a CNCD invocată din oficiu. Or, din modalitatea în care este redactată plângerea rezultă că, în legătură cu procedura administrativă privind soluționarea unei notificări în baza legii nr. 10/2001, petenta este nemulțumită că autoritățile publice locale, au dispus, prin acte administrative, restituirea în natură a imobilului persoanei îndreptățite (R P) inițial, într-o anumită suprafață iar ulterior într-o suprafață mai mare. Decizia ulterioară, nr. 7511/15.02.2007, este coroborată cu decizia instanțelor judecătorești (Tribunalul București, sentința nr. 1387/2005) însă, petenta indică faptul că la terenul restituit de 3444,00 situat la adresa Episcop Radu nr. 53 nu a figurat niciun proprietar. În subsecvent, petenta invocă o încălcare a art. 10 din legea nr. 10/2001 în legătură cu modalitatea concretă de restituire în natură a imobilului corelativ situației prin echivalent.

6.8. Or, chiar dacă s-ar prezuma că faptele ce fac obiectul prezentului dosar ar evidenția un posibil raport de analogie între persoane aflate în situații similare, deși un asemenea raport nu este indicat, cauza sau motivul imputat în legătură cu un posibil tratament diferențiat este situat în planul unui raport indisolubil cu o prezumtivă nerespectare a legii. Acest aspect rezultă din însăși modul de formulare a plângerii și argumentația fondului, în speță "frauda la lege intervenită în procedura administrativă privind soluționarea notificării nr. 462/2001 în baza legii nr. 10/2001 în dosarul nr. 2525/2001" respectiv "nerespectarea dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 10/2001 republicată".

6.9. În cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law cât și în cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că în cazul în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unuia dintre criteriile interzise, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzate de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. (n.n. în cauza Coleman s-a invocat o discriminare pe baza dizabilității, în cauza Centrum o discriminare pe baza originii etnice). În acest context, pârâții menționați ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryn NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008).

6.10. Din acest punct de vedere, sub aspectul prevederilor art. 20 alin.6 din O.G. nr. 137/2000 republicată, în prezenta speță, Colegiul este de opinie că nu pot

fi reținute prezumții de săvârșire a unor fapte de discriminare pe baza unui criteriu interzis de O.G. nr. 137/2000 republicată. O atare prezumție ar fi trebuit să permită cel puțin a se presupune existența unei legături de cauzalitate directă sau indirectă între un criteriu invocat și tratamentul diferit imputat în cauză. Însă, tocmai din acest punct de vedere, situația de fapt invocată în plângere pune în discuție sine qua non drepturile subiective ale petentei indisolubil legate de alegația nerespectării și neaplicării prevederilor legii nr.10/2001. Acestea sunt legate de actele administrative adoptate de reprezentanții autorităților publice locale precum și în contextul soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești. Or, în esență, neîndeplinirea obligațiilor stipulate de lege ori incorecta aplicare a legii nu poate fi censurată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, deoarece Colegiul nu se poate substitui unei instanțe judecătorești de verificare a legalității măsurilor de restituire în natură sau prin echivalent a unor imobile ori a respectării cerințelor procedurale și de fond cu privire la procedura administrativă de restituire a unor astfel de imobile.

6.11. Astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al acestora în opera de înlăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră în competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit O.G. nr. 137/2000 republicată;
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;
4. O copie a hotărârii se va transmite petentei Biserica Creștină după Evanghelie, cu sediul în Șos. Andronache, nr.60A, sector 2, București

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS Csaba Ferenc – Președinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

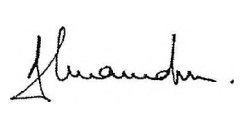
JURA Cristian – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

POP Ioana Liana - Membru

VASILE Alexandru Vasile – Membru

Opinie concurentă exprimată de Haller István

1.1. Excepția, așa cum a fost ridicată, poate crea impresia că CNCD, în calitate de autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza și nu se poate pronunța cu privire la aspectele ce vizează modalitatea de retrocedare a imobilelor, potrivit legislației în domeniu. O astfel de interpretare, în accepțiunea mea, este greșită, CNCD are competența de a se pronunța (cum a și făcut anterior) cu privire la

retrocedări efectuate în mod discreționar pentru unele categorii de persoane fizice sau juridice.

1.2. Într-adevăr însă CNCD nu are competența de a se pronunța asupra statuărilor instanțelor judecătorești, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

Data redactării 30.07.2010

Hotărâre Redactată: G.D., Tehnored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

